

[A. C. Normann.]

den oprindelig foreslåede bestemmelse, ville den have været svagere end den nu foreliggende, men det afhænger naturligvis af den højtærede ministers administration af loven, som han nu får den. Den ville have været svagere af 2 grunde, navnlig af den grund, at det ville have været umuligt at gennemføre en effektiv kontrol med de begrænsninger, der ville komme efter justitsministerens første forslag, men også derved, at det var meget lidt effektivt at have ensartede hastighedsregler, således som foreslået, for steder, hvor vilkårene for fart er ganske forskelligartede. Jeg synes, at der her ved tredje behandling er grund til at være tilfreds med den enighed, der er opnået mellem partierne. Grundlaget er, så vidt jeg ser det, meget nært sammenfaldende med det, som jeg for mit vedkommende hele tiden har syntes var det mest effektive, og hvis jeg skal udtale en beklagelse nu, skal det være den, at vi ikke straks mødtes på eller i nærheden af det grundlag, vi nu har opnået enighed om. Jeg forstår, at den højtærede justitsminister også har den opfattelse, at vi nu har fået et virkningsfuldt instrument til rådighed til begrænsning af hastigheden og forhåbentlig dermed til begrænsning af antallet af grove ulykker. Jeg tror at turde sige, at flertallet i min gruppe — i hvert fald gælder det mig personlig — meget ønsker, at den højtærede justitsminister nu anvender sin nye adgang til at gennemføre et stort antal lokale fartbegrænsninger, hvor forholdene taler derfor. Der er efter min opfattelse hundreder af gennemkørselsstrækninger i købstæderne og ikke mindst i landsbyerne her i landet, hvor dette er meget hårdt tiltrængt. Det er muligt, at mine forestillinger om, hvor der bør finde fartbegrænsning sted, går noget videre end den højtærede justitsministers forestillinger, men nu afhænger alting af, hvordan ministeren administrerer loven. Jeg håber ikke, at den højtærede minister viger tilbage for at bruge den i vidt omfang, og jeg er sikker på, at vi i så fald vil se en nedgang i antallet af grove ulykker, således som det er sket i Sverige. Det var det, der var hensigten, da jeg i 1957 stillede forslag om en skærpelse af færdselslovens § 57, stk. 4, og det er det, der er hensigten med

den yderligere skærpelse, der nu bliver gennemført.

Gøting: Det er nu efter lange og trange forhandlinger lykkedes at skabe det kompromis, som jeg vil indrømme at jeg ikke troede det muligt at skabe. Det er skabt under svære veer og ved filen og sliben, så at det kunne accepteres af alle udvalgets medlemmer. Jeg er ikke helt klar over, om nogen har fået det helt efter ønske. Noget tyder derpå. Jeg har det garanteret ikke. Vi er nu sluppet for 50 km grænsen, men vi slipper ikke, efter hvad den højtærede justitsminister selv siger, for mange flere skilte, end loven har givet adgang til indtil denne dag. Det er endvidere lykkedes at få udryddet ordet „områder“ i § 57, stk. 4, således at begrænsningen kun kommer til at gælde strækninger. Til gengæld er ordet „særlige“ strøget.

Et af mine hovedargumenter mod fartbegrænsningen var, at en angiven fartgrænse, uanset hvilken, kun ville være rimelig på visse tidspunkter af dagen; på andre tidspunkter ville det være en utilladelig høj hastighed, på andre igen en latterlig lav hastighed. Dette argument har stadig gyldighed, men hvis den højtærede minister vil, kan han mildne det urimelige moment og dæmpe det irriterende moment ved at administrere loven med al mulig hensyntagen til den sunde fornuft, som jeg vil tillade mig i denne forbindelse at personificere med først og fremmest færdselspolitiet og motororganisationerne. Hvis man eksempelvis gennem en tæt bebyggelse sætter skilte op, som angiver den hastighed, der under normale forhold holdes af det store flertal, af de fornuftige, ansvarsbevidste bilister, er det måske forsvarligt, men det er en smal knivsæg at balancere på. Enhver afvigelse op eller ned fra denne fornuftige og rimelige hastighed vil virke forkert, og man tager noget af ansvaret fra bilisten, enten det er meningen eller ej. Men som sagt, jeg opfordrer ministeren til af al kraft at administrere fornuftigt og forsigtigt.

Jeg er ikke helt glad for dette her, og jeg kan godt afsløre, at når jeg alligevel står som medunderskriver af ændringsforslaget, er det, fordi jeg er tilbøjelig til at give ministeren ret i den vurdering, at får vi ingen generel begrænsning i år, vil vi